

РЕШЕНИЕ

№ 1724

гр. Варна, 30.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 27 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Ивелина Христова - Желева

при участието на секретаря Силвия Ст. Генова
като разгледа докладваното от Ивелина Христова - Желева Административно наказателно дело № 20233110204271 по описа за 2023 година

За да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН и е образувано по жалба на „Дайв инженеринг“ ООД, с ЕИК:202276782, адрес : гр. Добрич, ул. „Стоян Михайловски“ №5, представлявано от А.Г.Ж. — управител, депозирана чрез процесуален представител- адв.Р. А. С. от АК – Добрич против Наказателно постановление №03-2300476/21.06.2023г., издадено от Директор на Дирекция „Инспекция по труда“ - гр. Варна, с което на дружеството е наложено административно наказание „Имуществена санкция“ в размер на 10 000 /десет хиляди/ лева, на основание чл. 416, ал.5 вр. чл. 413 , ал.2 от Кодекса на труда, за нарушение на чл. 64 от Наредба № 2/22.03.2004 г., за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи /обн. ДВ бр. 37/04.05.2004 г./.

В жалбата се сочи, че НП е неправилно и незаконосъобразно. Твърди се, че към момента на извършената от органите на Д“ИТ“-Варна проверка сградата е била изградена в груб строеж - с иззидани стени и поставена дограма, а работници на фирмата подизпълнител са поставяли външна топлоизолация и шпакловка по фасадата на сградата от монтирано от тях строително скеле. Официалният вход на сградата, който се намира от източната страна, е бил изграден напълно и влизането на

работниците в сградата се осъществявал от него. В деня на проверката (16.05.2023г.), сградата е била с напълно изградени стени и с поставена дограма на прозорците, а работниците са влизали в нея и са пренасяли материали през официалния ѝ вход от източната страна. Степента на завършеност на строежа и естеството на работа в тази фаза на строителството, не предполагали използването на проходно мостче за достъп до сградата, поради което такова не е имало нужда да бъде поставяно. Поради това се счита, че работодателят не е извършил вмененото му нарушение, тъй като към него момент той не е имал обективна причина да изгражда проходно мостче.

Алтернативно се моли НП да бъде изменено до минималния размер определен в чл.413, ал.2 от КТ. Сочи се, че размерът на имуществената санкция е явно несправедлив, тъй като несъответства на тежестта на вмененото нарушение. Оспорва се като неправилен, необоснован и противоречащ на обективната истина извода на наказващия орган, че в следствие на посоченото в НП нарушение „е настъпил трудов инцидент с летален изход“.

В съдебно заседание, въззивната страна се представлява от адв.С., който поддържа жалбата на посочените в нея основания. Претендира и за присъждане на сторените по делото разноски, за които ангажира доказателства-договор за правна защита и съдействие и списък с разноски.

Наказващият орган, редовно призован, в съдебно заседание не се представлява от процесуален представител. По делото са постъпили писмени бележки от надлежно упълномощен процесуален представител-ю.к., която оспорва жалбата и моли НП да бъде потвърдено. Пледира и за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и моли за намаляване на адвокатското възнаграждение на насрещната страна.

С оглед събраните по делото доказателства, съдът прие за установено от фактическа страна следното:

На 16.05.2023г. в Дирекция „Инспекция по труда“-Варна бил подаден сигнал за настъпил трудов инцидент с летален изход за лицето М.М. в строителен обект , намиращ се гр. Варна, ул. „Никола Симов“ № 7. По повод така постъпилия сигнал служители на Д„ИТ“-Варна , сред които и св.Н. И. посетили строителния обект, който представлявал сграда за обществено обслужване общежитие от апартаментен тип, намираща се в ПИ 10135.3514.529, УПИ XXV-1087, 1110, 1111, 1149, кв.38 по плана на гр. Варна, ул.“Н.Симов“ №7. Строежът се изграждал от възз.дружество „Дайв инженеринг“ ООД, с ЕИК:202276782.

При пристигане на място в обекта проверяващите установили, че над изкоп с дълбочина над 2 метра от ниво терен до плоча на ниво кота нула се преминава по кофражен елемент- проходно мостче, което не било оразмерено и обезопасено за риска падане от височина, с приспособления, които са достатъчно високи и са изградени най-малко от защитна бордова лента за крака, главно перило за ръце и средно перило за

ръце или чрез еквивалентно алтернативно решение.

В хода на проверката св.И. съставил акт за спиране на осн.чл.404, ал.1, т.3 от КТ, като спрял движението по изграденото проходно мостче, до отстраняване на нарушението. Актът за спиране бил връчен на техническия ръководител В.И.. Същият отказал да подпише акта за спиране, а посочил, че има особено мнение, за да получи екземпляр от него.

Горните констатации били отразени в Протокол № ПР2318404/31.05.2023г., с който били дадени и предписания на работодателя да обезопаси контура на изкопа , по целия периметър, чрез подходящо приспособление /ограждение/ със срок на изпълнение до 14.06.23г.. Предписанията били връчени на управителя на дружеството на 31.05.2023г.

При тези констатации и след извършена документална проверка , на 31.05.2023г. против „Дайв инженеринг“ ООД, с ЕИК:202276782 бил съставен акт за установяване на нарушение на разпоредбата на чл. 64 от Наредба № 2/22.03.2004 г., за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи /обн. ДВ бр. 37/04.05.2004 г./. Било прието, че нарушението е извършено на 16.05.2023г. в гр.Варна. Актът бил съставен в присъствието, предявен и връчен управителя на дружеството лице, която го подписало с отбелязване че не е съгласна с направените констатации . В срока по чл.44 ал.1 от ЗАНН не били депозирани писмени възражения пред АНО.

Впоследствие въз основа на АУАН било издадено и процесното НП, като наказващият орган приел изцяло фактическите и правни констатации на актосъставителя и на осн. чл.416, ал.5 вр. чл.413, ал.2 от КТ наложил на дружеството имуществена санкция в размер на 10 000 лв.

Описаната фактическа обстановка се установява и потвърждава от събраните по делото доказателства, а именно писмените доказателства - материалите по АНП, вкл. АУАН, копие от протокол за извършена проверка , акт за спиране, идентификационна карта , обратни разписки и др.които съдът кредитира изцяло като достоверни и непротиворечиви.

Като свидетел в хода на съдебното следствие показания даде Н. И. /актосъставител/, който възпроизвежда пред съда възприятията си от извършената проверка с нужната конкретика. Показанията на този свидетел са последователни и логични от една страна, а от друга кореспондират и с приложените по делото писмени доказателства, поради което и се кредитират от съда с доверие.

Съдът изцяло кредитира писмените материали, съдържащи се в АНП, не оспорени от страните и приобщени към доказателства по делото.

Съдът, предвид становището на страните и императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на издаденото наказателно постановление относно законосъобразността му, обосноваването му и справедливостта на наложеното административно наказание, прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, подадена е в срок от надлежна страна– лице спрямо което е издадено атакуваното НП, в установения от закона 14-дневен срок от връчване на НП и пред надлежния съд – по местоизвършване на твърдяното

нарушение.

Съгласно разпоредбите на чл.416, ал.1 и 2 от КТ и приложената по делото заповед, АУАН и НП са издадени от компетентни органи. Съгласно чл. 399 от КТ цялостният контрол за спазване на трудовото законодателство във всички отрасли и дейности се осъществява от Изпълнителната агенция "Главна инспекция по труда" към министъра на труда и социалната политика. Съгласно чл. 416, ал.5 от КТ НП се издават от ръководителя на органа по чл.399 или оправомощени от него длъжностни лица съгласно съобразно ведомствената принадлежност на актосъставителите. Видно от цитираните по горе разпоредби органът, който може да налага адм. наказания по КТ е ИД на ИА „Главна инспекция по труда” или оправомощено от него длъжностно лице. В случая НП е било издадено от и.д. директора на Дирекция „ИТ” Варна, който е бил надлежно оправомощен от ИД на ИА „ГИТ“. В горната насока е приложената по делото заповед на ИД на „ГИТ“ издадена на 15.08.2022год. Видно от т.4 от заповедта с нея ИД на „ГИД“ е оправомощил директорите на дирекции „ИТ“ да издават НП по актове съставени от инспектори от „„ИТ“.

Видно от съдържанието на АУАН, същият е съставен от Н. И., който към момента на съставянето му е работил на длъжността гл. инспектор в Д“ИТ“-Варна, следователно е била компетентен да издава АУАН.

АУАН и издаденото въз основа на него НП са съставени в сроковете по чл.34,ал.1 и 3 от ЗАНН.

АУАН е съставен в присъствието на един свидетел, но това нарушение съдът намира, че не е съществено, тъй като то не рефлектира пряко върху правото на защита на наказвания субект.

При цялостната проверка на атакуваното НП, настоящият съдебен състав не констатира нарушение на разпоредбите на чл. 42 от ЗАНН – относно описание на нарушението. В акта е направено пълно и детайлно описание на нарушението, датата и мястото на извършване, както и на обстоятелствата при които е извършено. Посочени са и законовите разпоредби, които са нарушени. Отразени са всички данни относно индивидуализацията на нарушителя. Отразени са всички данни относно индивидуализацията на нарушителя – фирмата /наименованието на дружеството/, адрес и Булстат. Спазено е от страна на административно - наказващия орган на изискването на чл.57, ал.1 от ЗАНН, а именно в издаденото наказателно постановление да бъде дадено пълно описание на нарушението, на обстоятелствата, при които е извършено, на доказателствата, които потвърждават извършеното административно нарушение.

Поради изложеното до тук съдът намира, че в хода на производството не са допуснати нарушения на процесуалните правила, които да са от категорията на съществените и които да са ограничили правото на защита на наказаното лице.

В издаденото НП АНО е приел, че въззивникът е извършил нарушение на нормата на чл. 64 от Наредба № 2/22.03.2004 г., за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи /публ. ДВ бр. 37/04.05.2004 г./ която гласи че, работните платформи, проходните мостове и стълбите в границите на строителната площадка се оразмеряват така, че да имат достатъчна здравина и се обезопасяват и използват така, че да предпазят хората от падане или от падащи предмети. В настоящия случай е безспорно установено, че наказаното лице обективно е нарушил цитираната по-горе разпоредба, тъй като е изградило проходно мостче от кофражен елемент /представляващ дъска/, което обаче не било обезопасено при извършване на проверката. В НП органа е описал фактическата обстановка, като се е позовал както на съставения АУАН, така и на съставеният при проверката Акт за спиране и Констативен протокол, с който са дадени задължителни предписания на работодателят, едно от които било да се извърши обезопасяване на проходното мостче.

Ирелевантно за спора е дали на обекта при извършване на проверката са работили работници и дали са преминавали по мостчето, тъй като тълкуването на нормата на чл. 64 от Наредбата води до извод, че тя има превантивен характер т.е. създава задължение което следва да се изпълни преди започването на строителни дейности, тъй като липсата на обезопасяване на такъв проход би довел евентуално до трудова злополука, като именно предварителното обезопасяване на такъв вид проходи има за цел да ограничи риска от трудови злополуки. Следва да се отбележи, че дали или не е установена с категоричност дълбочината на изкопа е ирелевантно за спора, тъй като нормата на чл. 64 от Наредбата не изисква извършването на такова действие. На следващо място, ирелевантно в случая е и къде се е намирал главният вход за обекта и дали сградата е била с напълно изградени стени и поставени прозорци. В случая видно от показанията на актосъставителя, останали необорени от възз. дружество, в строителния обект са се извършвали строителни дейности- полагала се е външна топлоизолация, където е настъпил и трудовият инцидент с летален изход, а всички компетентни органи са стигнали до местопроизшествието именно посредством въпросното мостче / т.е. преминали са през изкопа посредством кофражен елемент - дъска /, до което очевидно са имали достъп и работниците в обекта. В тежест на жалбоподателят е при оспорване на този факти да посочи доказателства, предвид нормата на чл. 416, ал.1 от КТ където е предвидено че редовно съставените актове по този кодекс имат доказателствена сила до доказване на противното т.е. при този вид производства по налагане на наказания по КТ доказателствената тежест е обърната и жалбоподателят е този който следва да докаже тезата си.

Случаят не е маловажен по см.чл. 28 ЗАНН, т.к. с нищо не се отличава от обикновените случаи от този род и няма по-ниска степен на обществена опасност. Напротив, налице са отегчаващи отговорността обстоятелства, а именно допуснати и

други нарушения, подробно описани в протокола № ПР2318404/31.05.2023г. .

Правилно е била определена санкционната норма на чл.413, ал.2 от КТ. В нея е предвидена санкция за работодател, в размер от 1500 до 15 000 лв., който не изпълни задълженията си за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, ако не подлежи на по-тежко наказание. За извършеното нарушение, наказващият орган е наложил имуществената санкция на ЮЛ – работодател много над нейния минимален размер, предвиден от законодателя. В хода на производството са събрани доказателства, видно от протокол ПР2318404/31.05.2023г. за допуснати други нарушения на трудовото законодателство. АНО обаче не е изложил твърдения защо е приел, че следва да бъде наложена конкретния размер на санкцията. По преписката няма доказателства, а и твърдения, жалбоподателят да е бил санкциониран с други влезли в сила НП. В действителност в НП е посочено, че санкцията се налага с оглед настъпилия летален изход в строителния обект. От друга страна от събраните в производството гласни и писмени доказателства е видно, че настъпилия в строителния обект смъртен случай с работник няма нищо общо с установеното при проверката нарушение предмет на настоящото дело. Обстоятелството, че при проверката са констатирани и др. нарушения на трудовото законодателство, в това число и довели до трудов инцидент с летален изход има отношение единствено при преценката дали случаят е маловажен по смисъла на чл.28 от ЗАНН. Предвид това обстоятелство съдът приема, че конкретното нарушение е първо за въззивника и намира, че следва да измени наказанието до предвидения в [чл. 413, ал.2 от КТ](#) минимум- 1 500 /хиляда и петстотин/ лева, като намира, че именно тази санкция е съответна на допуснатото нарушение.

С оглед направеното искане от страните за присъждане на разноси по делото, съдът установи от правна страна следното:

Съгласно разпоредбата на чл.63д, ал.1 (Нов - ДВ, бр. 109 от 2020 г., в сила от 23.12.2021 г.) в производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноси по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Нормата е процесуална и е приложима от 23.12.2021 г. Съдът се произнася по разноските сторени по делото, което разглежда, когато страните са поискали това.

От процесуален представител на наказващия орган е направено искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Съгласно разпоредбата на чл.63д, ал.4 от ЗАНН в полза на учредението или организацията, чийто орган е издал акта по [чл. 58д](#), се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт или друг служител с юридическо образование. Искането

за присъждане на разноси от страна на процесуалния представител на наказващия орган е направено своевременно. В настоящото производство юрисконсулт е извършил процесуално представителство, като е депозирал становище по делото и с оглед крайния изход на спора и направеното от негова страна искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, въззивникът следва да бъде осъден на основание чл.63д, ал.4 вр. [чл. 143, ал. 4 от АПК](#) да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“- Варна юрисконсултско възнаграждение. В настоящия случай съдът е констатирал, че са налице основания за изменение на наложената административна санкция, но не и за отмяна на издаденото НП. Доколкото разпоредбата на чл. 143, ал.1 от АПК, урежда присъждане на разноси единствено в хипотезата на отмяна на обжалваното НП, но не и по отношение на изменение на същото, съдът намира, че в посочения случай следва на основание чл. 144 от АПК субсидиарно да намери приложение ГПК. В нормата на чл. 78, ал.1 и ал.2 от ГПК се сочи, че ищецът съотв. ответникът имат право на присъждане на разноските, направени по делото съразмерно на уважената част от иска.

В контекста на приложението на цитираната разпоредба към конкретния казус, съдът намира, че следва да уважи претенцията на процесуалния представител на АНО и да осъди въззивника да заплати разноси, съизмеримо с размера изменената част на НП. Съгласно чл.37, ал.1 от ЗПП заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП. Като взе предвид, че производството по делото не представлява фактическа и правна сложност, изискваща специални процесуални усилия по поддържане на обвинителната теза на АНО, намира, че следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в минималния размер, предвиден в нормата на чл.27е от Наредбата, а именно сумата от 80 /осемдесет/ лева. В съответствие с правилото на чл. 78а ал.3 вр. с ал.1 от ГПК, съдът намира, че следва да присъди заплащане на разноските за юрисконсултско възнаграждение, намалени пропорционално съобразно изменения размер на административната санкция, а именно сумата от 12,00 /дванадесет/ лева.

Искане за присъждане на разноси е направено и от процесуалния представител на въззивника - адв. С. в хода на устните състезания, като тогава е представен и списък с разноси- адвокатско възнаграждение в размер на 1300 лв., както и договор за правна защита и съдействие №46/25.08.23г. В случая, за да се произнесе по искането, съдът съобрази, че съгласно задължителните указания дадени в Тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013г. по тълкувателно дело № 6/2012г. на ОСГТК на ВКС - т. 1, съдебните разноси за адвокатско възнаграждение се присъждат тогава, когато страната е заплатила възнаграждението. В обстоятелствената част на решението е прието, че за да бъде присъдено възнаграждението, страната трябва да е доказала реалното му заплащане на процесуалния си представител. В зависимост от уговорения в договора за правна помощ и съдействие начин на плащане - в брой или по банков път, заплащането

на възнаграждението се доказва или чрез вписване на направеното плащане в самия договор, който има характер на разписка, или с представяне на доказателства за извършен банков превод. Видно от представения по делото договор за правна защита и съдействие от 25.08.2023 г./ приложен на л. 23 от делото/ и приложеното пълномощно се установява, че жалбоподателят е възложил на адвокат С. оказването на правна защита и съдействие, изразяващи се в процесуално представителство пред първа инстанция. В договора е вписано, че размерът на адвокатското възнаграждение е 1300 лева, като в графата начин и срок на плащане е вписано- по банков път по сметка в ОББ. По делото не са представени доказателства възнаграждението да е преведено на процесуалния представител по банков път до приключване на съдебното дирене във въззивното производство. Съгласно цитираното по-горе ТР /т.11/_събирането на доказателствата в иския процес приключва с постановяване на определението, с което съдът обявява края на съдебното дирене и дава ход по същество на спора. Следователно във фазата на устните състезания заявяването на нови искания, твърдения и събирането на доказателства вече е приключило. В случая, по настоящото дело до даване ход на устните състезания, а и до приключване на съдебните прения не са представени доказателства за реално платено адвокатско възнаграждение.

Предвид горното, настоящият съд намира, че няма законово основание да присъди на въззивната страна адвокатското възнаграждение под формата на разноски по чл. 78 ГПК, тъй като отсъстват доказателства за плащане на адвокатското възнаграждение, ангажирани във въззивното производство до приключването на съдебното дирене, а и до приключване на устните състезания. Така възприетото разрешение съответства и на задължителните указания, дадени в Тълкувателно решение № 6/06.11.2013 г. по т.д. №6/2012г. на ОСГТК на ВКС, обуславящи присъждането на адвокатско възнаграждение от представянето на доказателства за реалното му плащане. В този смисъл- Определение № 145/13.02.2014г. по ч.гр.дело № 358/2014 год. на ВКС, трето гражданско отделение.

Водим от горното и на основание чл.63, ал.2, т.4 вр. ал.1 и чл.63д, ал.4, вр. ал.1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Наказателно постановление №03-2300476/21.06.2023г., издадено от Директор на Дирекция „Инспекция по труда“ - гр. Варна, с което на „Дайв инженеринг“ ООД, с ЕИК:202276782, адрес : гр. Добрич, ул. „Стоян Михайловски“ №5, представлявано от А.Г.Ж. е наложено административно наказание „Имуществена санкция“ в размер на 10 000 /десет хиляди/ лева, на основание чл. 416, ал.5 вр. чл. 413 , ал.2 от Кодекса на труда, за нарушение на чл. 64 от Наредба № 2/22.03.2004 г., за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване

на строителни и монтажни работи /обн. ДВ бр. 37/04.05.2004 г./, като **НАМАЛЯВА** размера на наложената „имуществена санкция” от **10 000 /десет хиляди/ лева на 1 500 /хиляда и петстотин / лева.**

ОСЪЖДА „Дайв инженеринг“ ООД, с ЕИК:202276782, адрес : гр. Добрич, ул. „Стойан Михайловски“ №5, представлявано от А.Г.Ж. да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“-Варна сумата от 12,00 /дванадесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение по АНД №4271/2023г. по описа на ВРС.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на „Дайв инженеринг“ ООД, с ЕИК:202276782, адрес : гр. Добрич, ул. „Стойан Михайловски“ №5, представлявано от А.Г.Ж. за присъждане на разноски по АНД №4271/2023г. по описа на ВРС.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд- Варна в 14-дневен срок от получаване на съобщението, че решението и мотивите са изготвени.

Съдия при Районен съд – Варна: _____